

KOMENTÁŘ KE STANDARDU BELGICKÉHO OVČÁKA

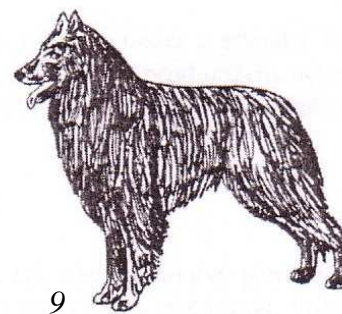
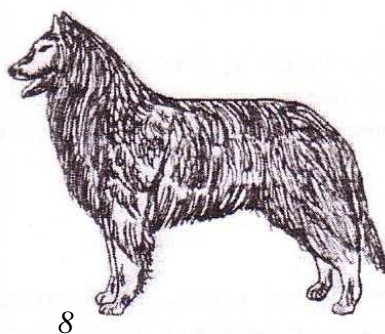
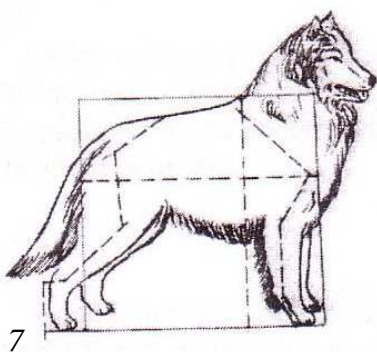
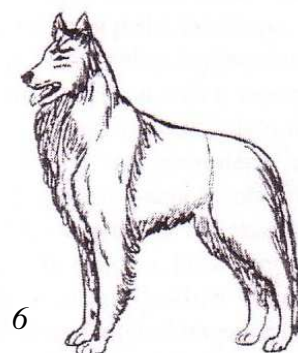
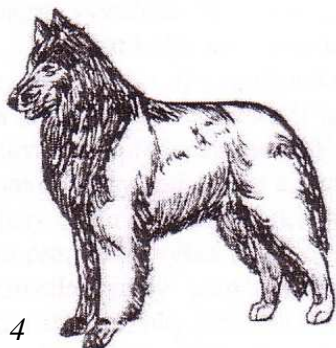
POVAHA:

U belgického ovčáka by se měla projevovat především inteligence, odvaha, ostražitost a oddanost svému pánovi. K jeho vrozeným schopnostem patří chránit stáda, zrovna tak jako bránit svého pána a jeho majetek. Belgičan by měl být bdělý, pozorný, čilý, temperamentní, živý a bystrý pes. Vůči cizím lidem má být ostražitý a ne příliš důvěřivý, ale pozor nesmí být bojácný! Neměl by dávat najevo strach či podřazenost, zrovna tak ani zlobu či agresivitu. Neměl by sám provokovat rvačky ani je vyhledávat. Většinou jsou belgičani (měli by být) něžní, přátelští, horliví a nadšení, vděční i za sebemenší pozornost, kterou jim majitel prokáže, a v neposlední řadě velmi inteligentní. Je to tedy především povaha, která by měla určovat stupeň oblíbenosti tohoto plemene. Právě proto by se belgičák nikdy neměl projevovat jako úskočný, hloupý a těžkopádný, lenivý pes. A právě jeho živost, lehkost, energie a dychtivý zájem o všechno, co se kolem děje, jej odlišuje od ostatních ovčáckých plemen. Nehledě na to, je-li doma nebo ve výstavním kruhu, vždy by měl dávat najevo, že je plný energie, života a radosti. Co se týká jeho vztahu k lidem a reakcím na nejrůznější životní situace, je standard zcela jasný. Belgičan by měl být sebejistý, ale opatrný, nikdy bojácný či zbabělý. Na druhou stranu by neměl být ani agresivní či zlý. Standard popisuje belgičáka s velice vyrovnanou povahou, která z něj dělá jak výborného společníka, tak spolehlivého ochránce. Bohužel občas se stává, že si chovatelé standard špatně vysvětlují a bázlivým, hysterickým psům se připisuje opatrnost a ostražitost! Strach pak vede jen k tomu, že je pes označen jako zlý, protože kouše či napadá ze strachu a nejistoty. Belgický ovčák má být chytrý pes s živým temperamentem, který z něj spolu s jeho inteligencí dělá velice dobře ovladatelného a snadno cvičitelného psa. Velmi důležitá a ceněná je u belgičana síla jeho lásky a oddanosti, kterou neustále dokazuje pánovi. Tyto kvality by měly být na první pohled zřejmé, a když k nim připočítáme vrozenou schopnost – snadno se učit, dostáváme báječného společníka člověka, který bude spolu se svým pánem tvořit šťastnou a ideální dvojici.

CELKOVÝ VZHLED: Belgický ovčák je pes čtvercového formátu, elegantního vzhledu s velice hrdě nesenou hlavou. Je to statné, agilní, dobře osvalené zvíře, čilé a plné života. Stavba těla svědčí o velikosti, ale ne hrubosti či těžkopádnosti či přílišné objemnosti. Pes je obvykle o něco atraktivnější než fena – jako u většiny zvířat – a měl by být od fenky zcela jasně rozeznatelný. Celkový vzhled je velmi důležitý pro posouzení a ocenění plemene. Zatímco další části se věnují popisu jednotlivých partií těla belgického ovčáka, zde je popis, jak by právě jednotlivé části měly působit dohromady jako celek, abychom si mohli představit ideálního belgičana. Slovo „ideální“ zde musíme brát poněkud s nadhledem, protože nenajdete absolutně ideálního jedince, nicméně všechny části těla musí být natolik harmonické, aby „ideálně“ působily. Žádná část či partie těla se nesmí lišit příliš od standardu (ten popisuje opravdu „ideál“), aby celkovým dojmem belgičan působil hrdě, elegantně a vznešeně. Od špičky nosu až po konec ocasu musí všechno do sebe naprosto přesně zapadat a harmonicky ladit tak, aby to byl opravdu belgický ovčák, jak má být. Tato harmonie nemá jenom estetický význam. Má i plnou funkční hodnotu. Správná stavba kostry spolu s dobře vyvinutými svaly, náležitý temperament a inteligence – to vše belgičan potřebuje pro práci, pro kterou je určen a chován. Hlava a krk zde hrají velmi důležitou roli. Hlava musí být hrdě nesená a krk musí být dostatečně dlouhý a silný, aby toto zatížení unesl. Psi s krátkým krkem a hlavou nesenou někde pod úroveň kohoutku nikdy nemohou reprezentovat belgického

ovčáka. Elegance a ušlechtilost, tak nezbytná pro toto plemeno, je vystižena správným nesením hlavy a krku. Hlava i krk drženy špatně většinou není výrazem strachu či pokory, ale spíš důsledkem vadně vyvinuté páteře. Čtvercový formát, síla, robustnost spolu s elegancí jsou podstatné a nezbytné znaky, abychom si vytvořili správný dojem belgičáka. Hrubý, těžký, zavalitý pes je stejně nežádoucí jako přerostlý, dlouhý a hubený jedinec. Nikdy by pes neměl být preferován před fenou jen proto, že je větší a mohutnější. Tyto vlastnosti nejsou jen necharakteristické pro plemeno, ale ochuzují také belgičany o jejich nezbytnou vlastnost – pohyblivost. Nikdy by také neměla vzniknout pochybnost, zda jde o fenku či psa. Pes má a musí působit impozantněji a atraktivněji než fena. Fenka je naopak jemnější, drobnější. Jak pes, tak fena musí mít nezbytně vyjádřen zřejmý pohlavní výraz. Často se na výstavách stává, že drobní psi jsou přísněji posuzováni než mohutné těžké feny. Obojí je však stejná chyba.

- 1 – pes BO, správný celkový vzhled, čtvercový formát, elegantní, silný s mimořádně hrdě nesenou hlavou a krkem
- 2 – fena BO, správný celkový vzhled, nepatrně delší tělo, přičemž tato délka neruší dojem elegance ani čtvercového formátu. Hrdě nesená hlava i krk zůstává, ale dojem femininity je zřejmý
- 3 – celkový vzhled – chybný, pes je nedostatečné síly a mohutnosti
- 4 – celkový vzhled – chybný, příliš těžká a mohutná fena s nedostatečným výrazem femininity
- 5 – celkový vzhled – chybný, krátký – sražený krk a rovná strmá lopatka
- 6 – celkový vzhled – chybný, pes je „nohatý“, příliš vysoký
- 7 - velikost a formát – ideální, čtvercový, dokonalý poměr výšky k délce
- 8 – velikost a formát – chybně, nedostatečný čtverec, důsledkem je dlouhý hřbet
- 9 – postoj – chybně, nedostatečný čtvercový postoj v důsledku příliš dlouhé lýtkové kosti, která „protahuje“ pánevní končetinu psa dozadu (přeúhlenost)

POSTOJ:

Belgický ovčák musí stát pevně na všech čtyřech. Boční pohled: hřbetní linie, hrudní končetiny a pánevní končetiny by měly tvořit přibližný čtverec. Znovu je zde zdůrazňován čtvercový formát belgického ovčáka. Psi příliš dlouzí pro svoji délku a kratší nohy, nemohou být typickými představiteli belgického ovčáka. Podobně psi, kteří v klusu nechávají nohy dlouze za sebou, nemohou být typickými jedinci. Všechny čtyři nohy mají být „ve čtverci“ pod psem, správně zaúhleny. Jestliže pes působí dojmem, že je příliš dlouhý a že není čtvercový, je to v rozporu s hlavním požadavkem standardu.

VELIKOST:

Měřeno v kohoutku:

Výška:	psi – 62 cm	Povoleno:	psi: 60 – 66 cm
	feny – 58 cm		feny: 56 – 62 cm

Délka, měřena od nejpřednějšího bodu hrudní kosti po sedací hrbol pánevní, by měla být shodná s výškou. Fenky mohou být o něco delší. Kostra by měla být středně silná, odpovídající výšce tak, aby tělo zvířete bylo všude stejně rovnoměrně vyvážené. Přerostlý nebo „nohatý“ pes je nežádoucí stejně jako jedinec těžký, těžkopádný.

Velikost belgického ovčáka je dle standardu zcela jasná, přes tuto zřejmost je možné vést velmi zajímavou polemiku. V čem spočívá? Na výstavách není neobvyklé, že jsou ve stejné třídě posuzování jedinci lišící se výškou o tři a více centimetrů. Zrovna tak je časté, že rozhodčí upozorní na nízkou výšku na spodní přípustné hranici – 60cm, ale psi s výškou 66cm (horní přípustná) hranice jsou upřednostňováni. K diskvalifikaci obvykle nedochází, pokud pes není větší než 70cm nebo menší než 58cm. Stejně jako u fen nad 65cm a pod 53cm!!! Standard nedoporučuje tak velké rozdíly a je celkem jednoznačný při určování výšky psa i feny. Tato měření výšek však mají svůj účel, odráží touhu těch, kdo sestavovali standard belgického ovčáka, mít středně velkého psa, jehož výška plně odpovídá schopnosti plnit roli průvodce a ochránce stáda, ale ne příliš velkého, aby stavba těla neomezovala rychlý pohyb,

nezbytný pro ovčáckého psa. Ideální výška má důležitý význam, jestliže chceme udržet charakteristické znaky plemene. Psi, kteří jsou příliš vysocí, musí také víc vážit, aby působili správným kompaktním dojmem, takže se stávají příliš těžkopádnými a ztrácejí svou přirozenou pohyblivost. Psi příliš nízcí vypadají často jako fenky a mohutné feny vzhledem připomínají psy. Feny, které jsou pod minimální přípustnou hranicí, jsou většinou příliš drobné a štíhlounké a i ony ztrácejí na rychlosti a eleganci. Psi a feny, kteří mají požadovanou výšku, by měli být oceňováni bez ohledu na to, jak daleko se odchyľují od ideální výšky. Psi a feny, kteří jsou buď pod nebo nad hranicí standardu, by měli být stejně penalizováni.

Fenky mohou být o něco delší než psi. Tato délka navíc je vlastně ideálně umístěna v oblasti beder a pomáhá feně v období březosti. Zatímco tato „extra“ délka působím stále elegantním dojmem u feny, u psa by prodloužení nebylo vhodné, způsobilo by na pohled vypadající příliš silnou zád', zádové svaly nebo páteř a narušovala by celkový kvadratický formát belgického ovčáka.

VÝRAZ:

Výraz je jedním z nejdůležitějších znaků belgického ovčáka. Nelze změřit ani popsat tak, aby byl takový popis zcela jasný. Samozřejmě belgičan musí výrazem vyjadřovat ostražitost, pozornost, neustálou připravenost na cokoli a také nekonečnou zvědavost. Pohled musí být živý, chytrý a jakoby pořád udivený a zkoumavý. To, co je pro ostatní plemena charakteristické pouze ve štěněcím věku (a u některých plemen ani ve věku štěnat, např. baset od štěňátka vypadá velmi ustaraně), je belgičanovi dáno na celý život.

Standard znovu připomíná a popisuje živost, chytrost, pohotovost plemene. Jedinec s „hloupým“ a „líným“ výrazem není skutečný belgičan. Požadovaný výraz ostražitosti a inteligence je důsledkem vrozeného temperamentu a bystrosti, které mají být belgickému ovčáku vlastní.

10 – výraz – správně, bystrý, inteligentní, zvědavý, skvělé proporce hlavy, správné umístění uší i očí

11 – výraz – chybně, nedostatečný dojem ostražitosti a inteligence, je vidět na široké a hrubě modelované hlavě s kulatýma očima a široce nasazenýma ušima

12 – výraz – správně, celkový dojem připravenosti a pozornosti

13 – výraz, chybně, celkově těžkopádný dojem psa, bez výrazu bystrosti, živosti či inteligence

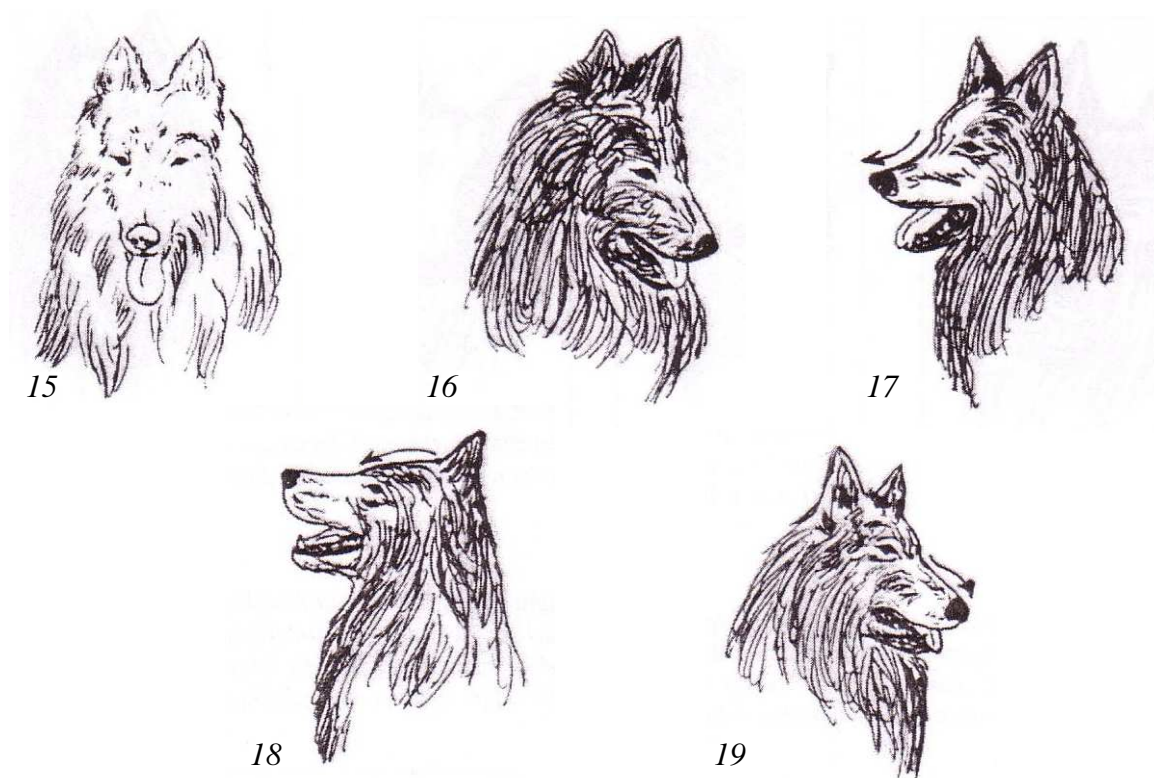
HLAVA:

Hlava belgického ovčáka je jemně modelovaná, silná, ne přehnaně dlouhá, ale štíhlá a celková velikost by měla odpovídat velikosti těla. Čelo je zploštělejší, s jen slabě vyznačenou střední linií, průměrné šířky odpovídající délce, nikdy nesmí být širší než delší. Délka mozkovny je zhruba stejně dlouhá jako délka čenichové partie. Stop, čelní sklon je jen mírný, ale znatelný. Čenich je sytě černý s dobře otevřenými nozdrami. Nosní hřbet je rovný a rovnoběžný – paralelní s linií lebky. Pysky jsou černé, tenké, těsně přiléhající, růžová sliznice nesmí být vidět. Hlava – zahrnující jak čelní, tak čenichovou partii je jedinečným a zcela charakteristickým rysem belgičana. Bez správných proporcí hlavy není tato jedinečnost belgického ovčáka možná, hlava se stává obyčejnou a netypickou, zrovna tak ani oči a uši nemohou vytvářet požadovaný dojem. Často je hlava příliš široká, a proto standard tolik zdůrazňuje, že čelo nesmí být širší než delší. Stop je místo mezi úrovní čela a čenichem a měl by být zřetelný, nikdy nesmí být ale „jasný“ schod mezi oběma liniemi. Čelo a čenichová partie by měly navazovat plynule. Také líce by neměly být plné, kulaté, ale naopak mírně vymodelované pod očima, a ploché tak, aby mohly být správně uloženy oči. Depigmentace pysků ubírá pak belgičanům na kráse a eleganci. Zatímco standard zdůrazňuje pouze, že růžová barva pysků nesmí být vidět, měla by být doporučována i dobrá pigmentace celé tlamy, zahrnující vnitřek pysků a dásní, takže při otevření tlamy je růžová jen velmi málo viditelná. Těsnost a přiléhavost pysků je také otázkou estetiky, volné, plandající pysky jsou nevzhledné a nežádoucí.

14

14 – lebka a čenich – chybně a správně – linie čela a čenichu psa nalevo není dostatečně rovnoběžná, čelo je z pohledu ze strany kulaté, dlouhé a hrubé; obrázek psa vpravo ukazuje správné poměry linií belgického ovčáka

15 – lebka a čenich – pohled zředu – správně, čelo i čenich správných rozměrů a proporcí

16 – lebka a čenich – chybně, příliš krátká čenichová partie v poměru k délce čela

17 – lebka a čenich – chybně, linie čenichu je prohnutá, jakoby propadlá

18 – lebka a čenich – chybně, čelo je kulaté, nikoli zploštělé

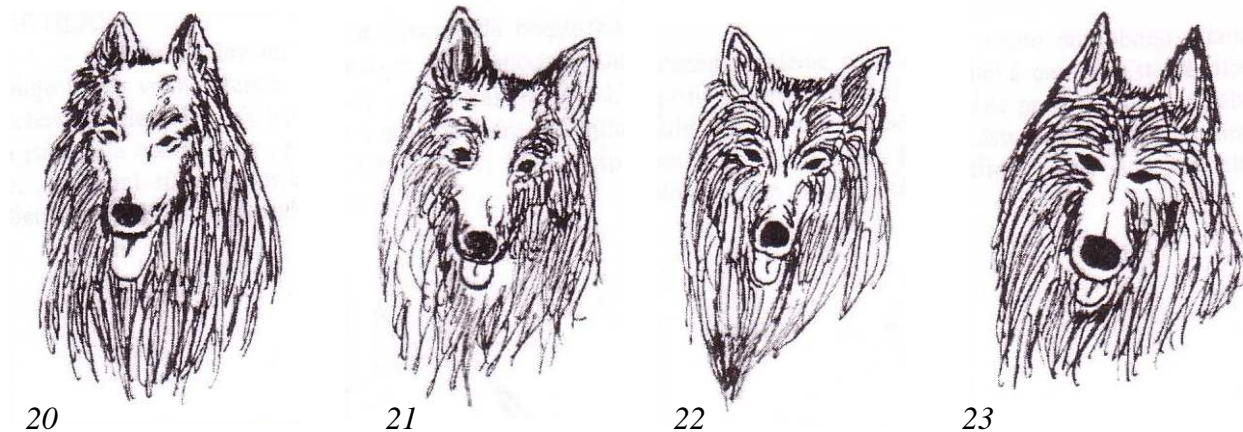
19 – lebka a čenich – chybně, zde je prohnutí čenichové linie na opačnou stranu, vedoucí ke klabonosu

UŠI:

Trojúhelníkovité, tuhé, vzpřímené, rovné, vysoko nasazené, velikostí odpovídají hlavě. Ucho má být nasazené vysoko, nikoli široce. Jestliže jsou uši správně nasazené, pak se velikost stává relativní. Samozřejmě uši nesmí být příliš dlouhé, nicméně nasazení ucha by mělo být důležitější než jeho rozměry. Nízké nasazení nebo příliš široká základna ucha je pro belgického ovčáka zcela netypická. Vysoké nasazení ucha a menší velikost – vyvolává správný estetický dojem a mělo by být samozřejmostí.

OČI:

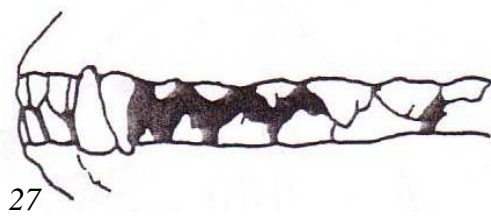
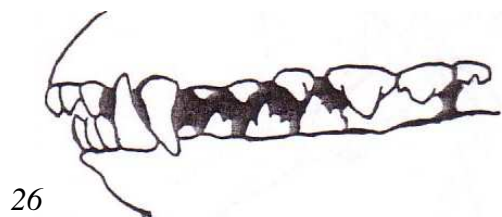
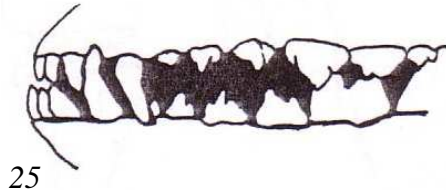
Oči jsou tmavě hnědé, pokud možno co nejtmavší, střední velikosti, lehce mandlového tvaru, nevystupující ani zapadlé. Oči správného tvaru, velikosti a barvy jsou absolutně nezbytné pro správný výraz belgického ovčáka. Oči kulaté, světlé či příliš velké často narušují požadovaný výraz plemene. Víčka jsou černě lemována. Pohled je bystrý, zvědavý, chytrý a sebejistý. Nadočnicové oblouky nevystupují, jsou však patrné.

- 20 – oči a uši – správně, vysoko nasazené, malé, trojúhelníkového tvaru, správně umístěné oči mandlového tvaru
21 – oči a uši – chybně, malé, ale široce nasazené uši a kulaté oči, dohromady i jednotlivě ruší správný výraz
22 – oči a uši – chybně, široce nasazené, špatně tvarované uši, široké čelo k úzkému čenichu
23 – oči a uši – správně nasazené, ale příliš dlouhé uši, a oči umístěné příliš blízko u sebe tvoří netypickou hlavu belgického ovčáka

NOS, ZUBY:

Nos je černý bez jakýchkoli náznaků ztráty pigmentace. Chrup úplný, silné, bílé pravidelné zuby, skus nůžkový. Podkus i předkus je vážnou chybou. Je historicky prokázáno, že se u belgických ovčáků mnohem častěji vyskytoval podkus než předkus. Chybějící zuby mohou být také velkým problémem v chovu.

- 24 – zuby – správně, nůžkový skus, řezáky horní čelisti překrývají a dotýkají se řezáků spodní čelisti
- 25 – zuby chybně, předkus, řezáky horní čelisti jsou za řezáky čelisti spodní
- 26 – zuby chybně, podkus, horní řezáky jsou před spodními, ale nedotýkají se jich
- 27 – zuby, klešťový skus, povolený standardem, horní a dolní řezáky jsou téměř na stejné úrovni

LINIE HLAVY

Protože především hlava a výraz dělá belgičana belgičanem, budeme se jí zabývat trochu podrobněji. Standard definuje hlavu velmi přesně: „...hlava je dobře modelovaná, ne příliš dlouhá. Lebeční a čenichová partie je stejně dlouhá; čenichová část může být lehce delší, přední část je rovná, z profilu je viděna paralelně k myšlené prodloužené linii lebky“. Tím jsou linie hlavy přesně definovány. Linie nosního hřbetu je paralelní s linií lebeční části.

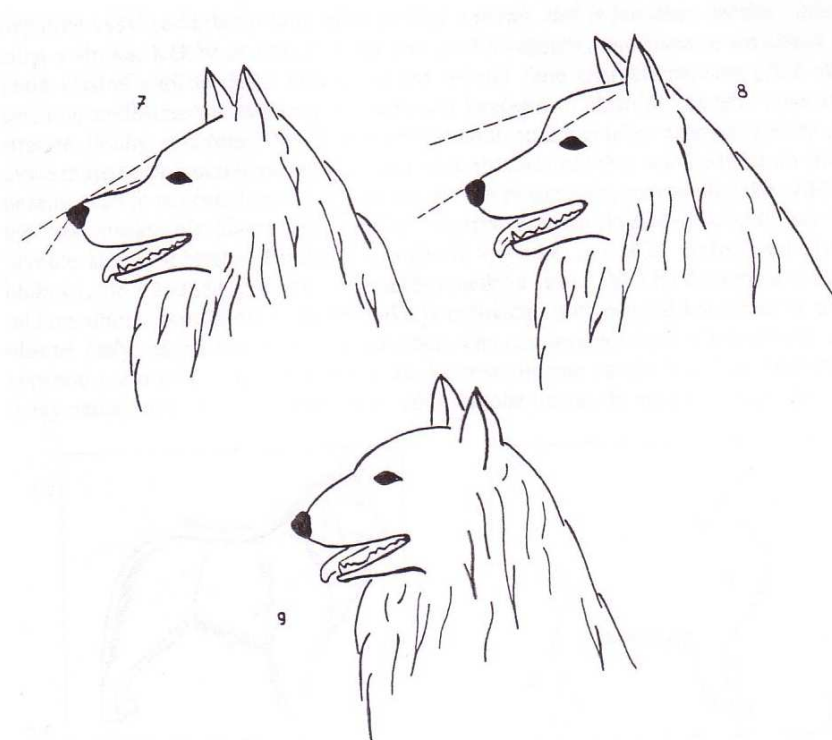
Lebka sama je popsána jako: ...“střední šířky v poměru k délce hlavy, čelo je spíše zploštělé než zakulacené, z profilu je linie čela paralelně k myšlenému prodloužení nosního hřbetu“. Dvakrát tak standard definuje linie hlavy a zdůrazňuje, že čelo není ploché, ale zase spíše zploštělé než zakulacené. Stop je mírný. Máme tedy všechny elementy, abychom mohli posuzovat modelaci – tvar hlavy. Různé typy tvaru hlavy:

Ideál je znázorněn na obrázku 1. Zde je hlava zcela rovná s nosním hřbetem stejně dlouhým jako je lebka, stop je mírně vyznačen. Zde je nutné uvést různé možnosti či odchylky, které se

mohou vyskytnout. Nosní hřbet může být lehce zakřiven (pozorováno u delších hlav, kde je nosní hřbet delší než lebeční část) – to povoluje standard. Pokud je toto zakřivení opravdu mírné, chyba je odpustitelná. V případě, že stop je lehce zостřen a zvýrazněn více, ale zjevně ponechává hlavě eleganci, i toto je snadno odpustitelné. Pokud je ale stop natolik výrazný, že hlava už ztrácí ušlechtilost, mezi očima není řádně modelována, nelze takovou chybu odpustit či pominout. Čelo je lehce zakulaceno. Standard upřednostňuje zploštění, ale lehké klenutí neškodí profilu hlavy, když se tečna ze středu čela sbíhá s nosní linií. V místě, kde se lebka překlápí dozadu, se hlavní hrbol silně snižuje, což je z profilu velmi dobře vidět. Přílišný sklon či překlopení je chybou, záleží samozřejmě na stupni překlopení, jak závažná chyba bude. Přijatelné je vlastně vše, co neškodí eleganci a ušlechtilosti psa.

Obr. 2 ukazuje dlouhou elegantní hlavu s lehce vyznačeným stopem, stop je ještě dobře znatelný, mírný, linie jsou paralelní. Na obr. 3 je stop stále ještě naznačen, i když ne již zcela zřetelně, přesto zůstává nosní hřbet i čelo velmi ploché a rovné; hlava si ponechává svůj vzhled a eleganci, nedostatek je odpustitelný, ale je nutné jej neopomíjet. Extrém vede k vyskytování chyb. Především u úplně se ztrácejícího stopu, nosní hřbet a čelo se sbíhají v jednu plynulou linii; hlava ztrácí na výrazu a eleganci, jak ukazuje obr. 4. Lebka se také může zřetelně kulatit, stop může být v takovém případě přílišný. Z obr. 5 je vidět, že chyba je velmi znatelná. Ačkoli na vrcholu lebky je myšlená tečna dobře vedena – paralelně k nosní linii (2), pomyslná linie, která jde přes zaoblený stop (1), ruší harmonii.

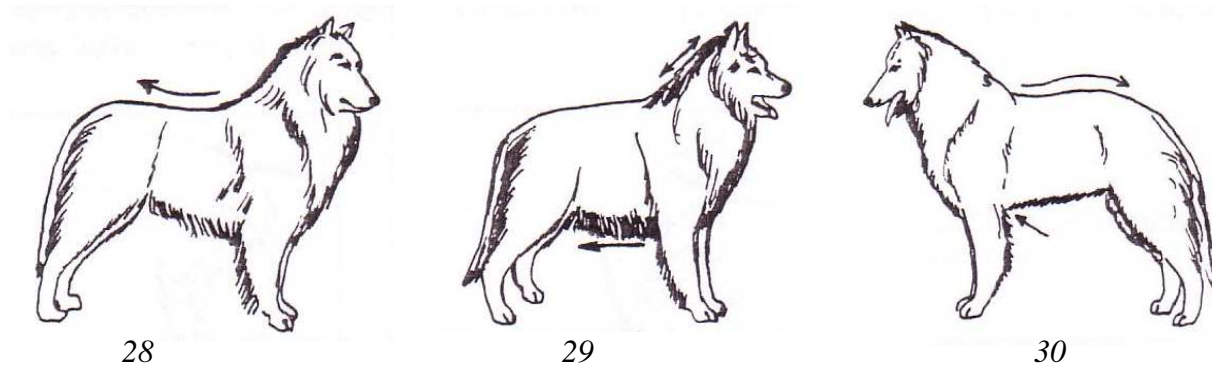
Další možnou chybou je skloněné čelo, kdy čelní linie sbíhá k čenichu. Obr. 6 ukazuje lehce klenuté čelo, což neznámá vada, ale je to již nežádoucí prvek. Pokud se čelo kloní ještě zřetelněji, viz. obr. 7, sbíhá se linie hlavy s nosním hrbolem nad čenichem, hlava je víceméně konkávní. Pokud je lebka příliš klopená, linie hlavy se rozbíhají od sebe. Na obr. 8 je znázorněné překlopení lebky doprovázeno přehnaným stopem, hlava již působí hrubě a těžce.

Na obr. 9 je hlava „konkávní“, tento druh tvaru hlavy zcela odporuje typu belgického

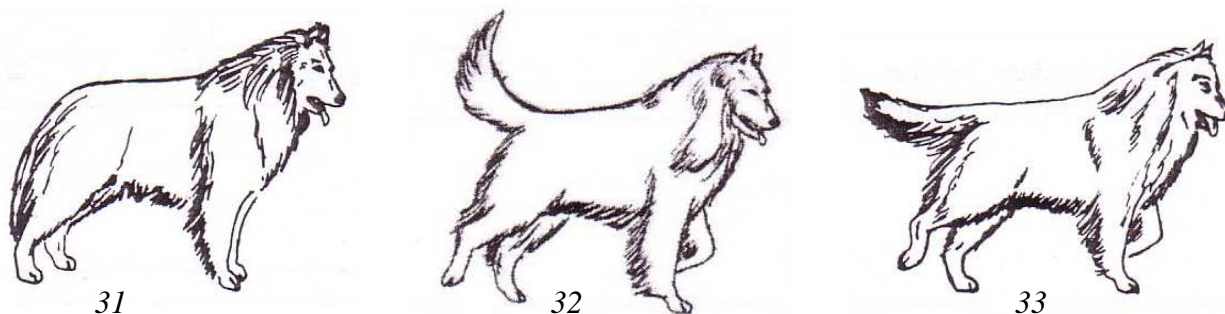
ovčáka! Pes s takto tvarovanou hlavou vlastně nesplňuje požadavek standardu a vada je příliš velká. Chyby a nedostatky tvaru hlavy, především paralelnost linií, jak je vyžaduje standard, se jako všechny jiné vady hodnotí podle důležitosti a stupně odchylky od standardu, v rámci celku hraje velkou roli vyrovnanost a kvalita.

KRK, HŘBETNÍ LINIE, OCAS, HRUDNÍK, BŘICHO

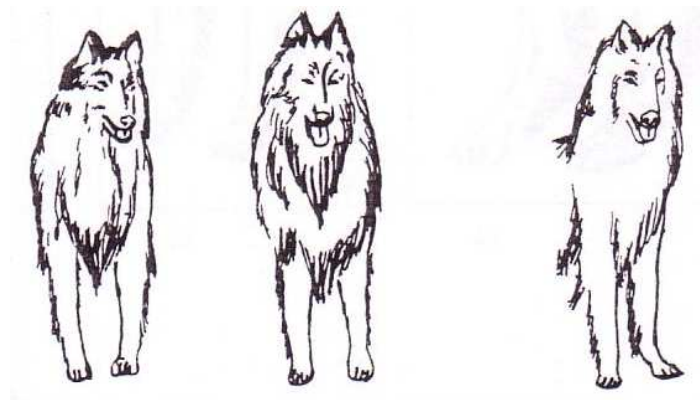
Krk je mírně klenutý, bez záhybů či laloků, přiměřeně dlouhý, dobře osvalený, postupně se rozšiřuje k ramenům. Krk je při pohledu na belgičana velice důležitý, musí být dostatečně dlouhý a silný, aby hlava byla správně nesena. Hřbet – kohoutek je nepatrně vyšší nad hřbetní linií; hřbet je silný a rovný; zád' je lehce spádité, oblast beder je při pohledu shora reaktivně krátká, silná a široká. Někdy se zdá, že hřbet psa je příliš dlouhý, tato iluze je vytvářena příliš rovnými rameny a strmými pánevními končetinami, čímž se vlastně prodlužuje délka hřbetu. Špatná hřbetní linie je často důsledkem nedostatečně zaúhlených pánevních končetin. S úhlením končetin souvisí chyby hřbetu prakticky vždy. Ocas je středně dlouhý, u kořene silný. V klidu je nesen dolů, na konci lehce zahnutý, zhruba do úrovně kolen. Za pohybu pes ocas zvedá, zvýrazňuje se obloukové prohnutí, nesmí však vytvářet háček a nemá uhýbat do stran. Příliš vysoko nasazený či příliš „vesele“ nesený ocas je nedostatkem, stejně jako příliš krátký či příliš dlouhý ocas. Hrudník nemá být moc široký, ale dostatečně hluboký. Nejnižší bod má dosahovat k lokti, kde linie hrudníku tvoří harmonický přechod a plynule stoupá k břichu. Břicho je přiměřeně vyvinuté, ani příliš vtažené ani převislé s laloky a záhyby. Hrudník musí být hluboký, nikdy mělký a široký. Měl by dosahovat takové hloubky, že když psa měříme, vzdálenost od kohoutku k nejnižšímu bodu hrudníku je polovina výšky psa (od kohoutku na zem). Při pohledu zepředu by měl být hrudník vlastně úzký, nikoli široký. Kvůli bohatému límci (u dlouhosrstých variant) se může zdát, že je hrudník příliš úzký, ale většinou jde o mylný dojem. Zrovna tak, když se díváme na přechod linie hrudníku k břichu, musíme si uvědomit, že zvláště fenky nemají tak bohatý límec a to může vyvolat dojem, že mají válcovité tělo.

- 28 – hřbetní linie – chybně, prohnutý hřbet a vysoký „ zadek“ brání správnému sklonu hřbetu od kohoutku i zádě
29 – krk a břicho – chybně, krátký a široký krk, nedostatečně vtažené břicho; obojí ruší požadované vnější linie belgického ovčáka
30 – hřbetní linie a hrudník – chybně, „kapří“ hřbet a nedostatečně hluboký hrudník

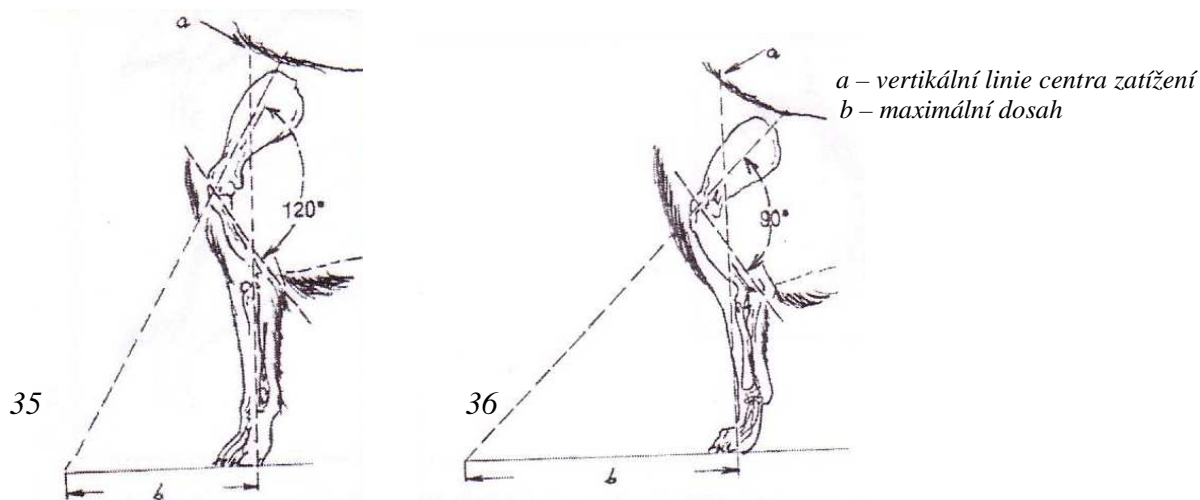
- 31 – ocas – správně, dobře nasazený i nesený, spadá svisle dolů
 32 – ocas – chybně, v pohybu příliš „vesele“ nesený
 33 – ocas správně za pohybu nesený

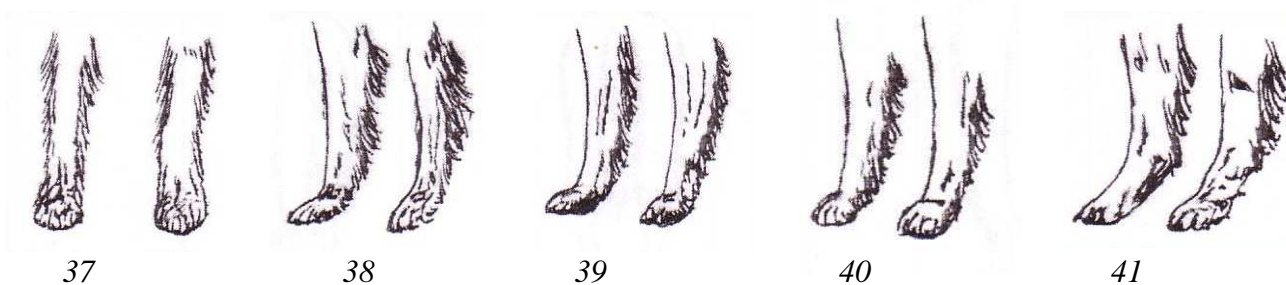
- 34 – hrudník – správně a chybně – prostřední obrázek ukazuje správnou šířku hrudníku, s čímž souvisí i správně široký postoj hrudních končetin; pes na obrázku vlevo má příliš široký hrudník, lokty jsou daleko od sebe a vytáčejí nohy do stran; pes napravo má naopak hrudník příliš úzký, lokty úzce u sebe, tlapky vytočené do stran

HRUDNÍ KONČETINY

Ramena – dlouhé, šikmé lopatky, naplocho položené proti tělu, svírající potřebný úhel s ramenní kostí pro volný pohyb loktů (zhruba pravý úhel - 90°). Správně uložené a zaúhlené kosti hrudních končetin umožňují zvířeti snadný přechod z klusu do kroku či cvalu a naopak. Častou vadou je příliš krátká lopatka a dlouhá ramenní kost, které mají svírat pravý úhel. Jako jiná plemena, belgický ovčák užívá při práci krok, klus, cval i trysk, takže správná přední fronta s dobře položenou zádí a úměrnou délkou lopatky a ramenního kloubu je nutná a nezbytná i zde. Nohy jsou rovné, silné, paralelní vzájemně i k podélné ose těla. Předloktí je dobře osvalené, délkou odpovídá velikosti psa. Záprstí je silné, středně dlouhé, ale spíš kratší; klouby jsou dobře vyvinuty. Drápy jsou černé, pevné a polštářky pružné, elastické. Znovu zdůrazňovaná souměrnost ve vztahu délka končetin – stavba těla, jen připomíná, že všechny části těla psa, musí být v dokonalém souladu. Nohy nemají být příliš silné či působit dojmem těžkopádnosti anebo naopak nemají být ani moc tenké a dlouhé. Jak příliš těžká a silná kostra psa, tak slabá konstituce jsou nedostatkem a měly by být posuzovány a hodnoceny stejně. Záprstí u belgičana má lehký sklon; rovné, slabé záprstí je chybné. Přílišné úsilí o sevřenou „kočičí“ tlapku (jak je popisuje standard) může vést k výskytu tlapky téměř nerozeznatelné a neodlišitelné od celé končetiny. Je to závažná dysfunkční vada, stejně jako sešikmená tlapka na strmém zápěstí.

- 35 – zaúhlení hrudních končetin – chybně
 36 – zaúhlení hrudních končetin – správně

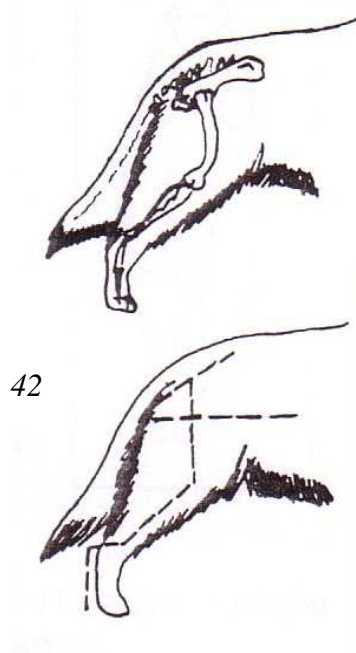

- 37 – správně – pevné, kompaktní tlapy, klenuté dobře osvalené
 38 – chybně – slabé, ploché tlapy, příliš dlouhé prsty a úzká plocha polštářku
 39 – chybně – šikmé „křivé“ tlapy, málo pevné, slabé, snadno zranitelné, nohy se rozbíhají do stran
 40 – správně – pevné nohy s dobře stavěným zápěstím
 41 – slabé zápěstí, které neunesou váhu ramen, svaly a šlachy jsou příliš zatíženy

PÁNEVNÍ KONČETINY

Stehna – široká a dostatečně osvalená; pánevní kost je zhruba rovnoběžná s kostí ramenní (i s kostí lýtkovou) a stehenní kost s lopatkou. Ve standardu je důraz kladen především na dokonalé uhlíení pánevní končetiny, které se dá porovnávat s končetinou hrudní. Jestliže má pes při pohybu vypadat vyváženě a přirozeně, pak musí být úzká souvislost mezi stavbou hrudní a pánevní končetiny, mezi jejich uhlíením. Koleno leží téměř svisle pod kyčelním kloubem. Hleň je dlouhá, širší, dobře osvalená, kost je spíše oválná než kruhová. Hlezno je dostatečně zaúhlené, nikoli přehnaně! Hlezna jsou hluboko uložená, široká, suchá, při pohledu zezadu rovnoběžná. Nárt je středně dlouhý, silný, pevný a lehce sešikmený. Paspárky jsou nežádoucí! Tlapy jsou lehce protažené, oválné, dobře sevřené. Polštářky pevné, pružné. Drápy černé – silné. Pánevní končetiny jsou silné, nemají působit dojem těžkopádnosti.

Správným poměrem mezi všemi kostmi a správným úhlením je vlastně zaručen požadovaný čtvercový formát belgického ovčáka a zajištěn dokonalý, přirozený pohyb. Postavení končetin – kolmo k zemi.

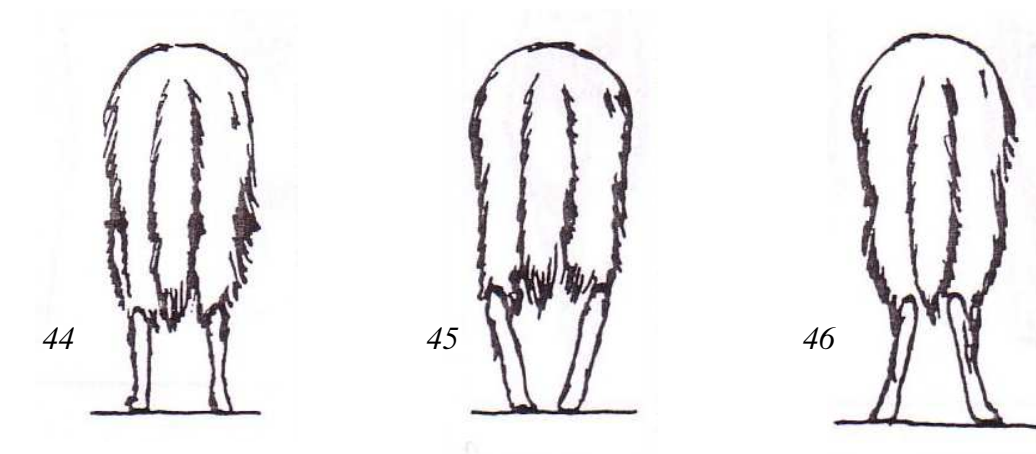
42

43

42 – pánevní končetiny – správně, na horním obrázku je správné uložení pánevní kosti, bérce a lýtkové kosti i nártu, na spodním obrázku vizuální naznačení správné zadní linie

43 – pánevní končetiny – chybně, zád' je strmá, nárt příliš dlouhý, tlapky ploché

44

45

46

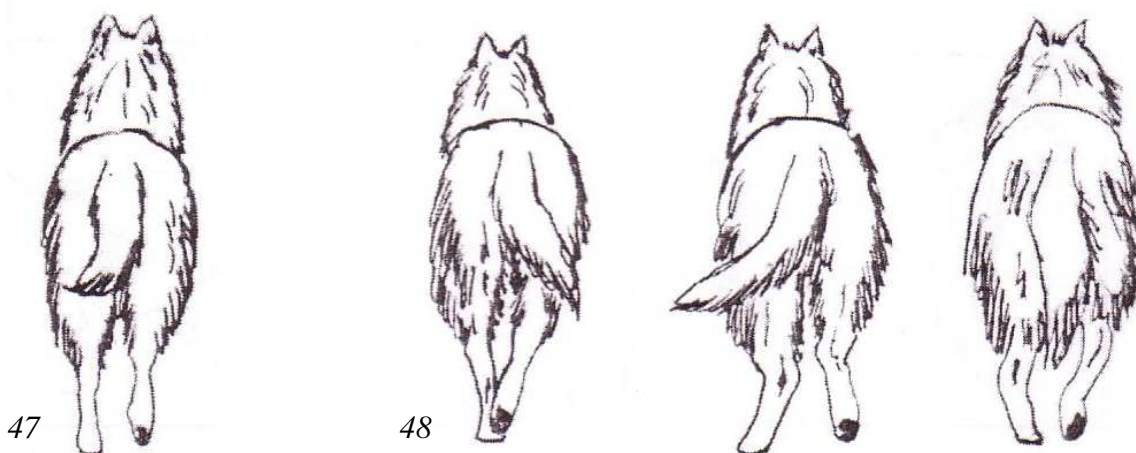
44 – správný postoj pánevních končetin

45 – chybně – paty jsou daleko od sebe a příliš dlouhé

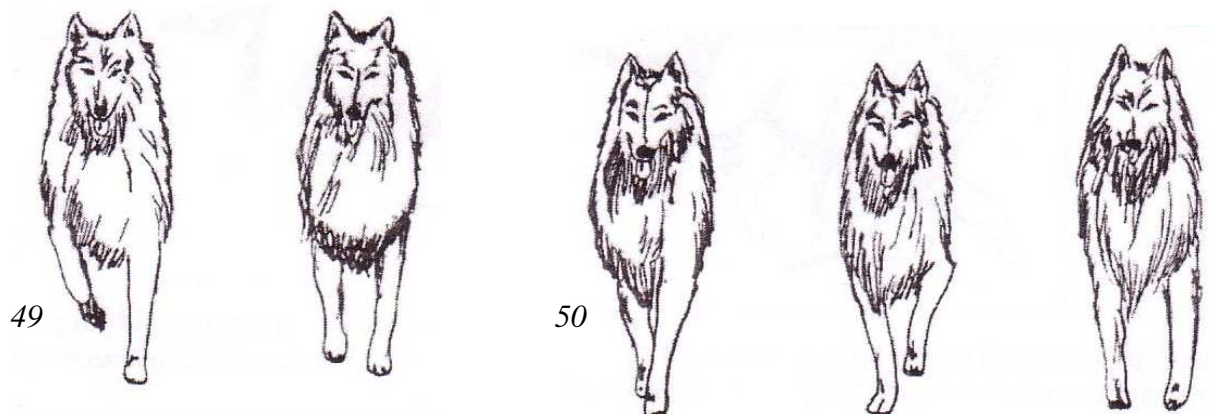
46 – chybně – paty jsou u sebe příliš blízko (tzv. kravský postoj)

MECHANIKA POHYBU

Chod belgického ovčáka by měl být lehký, prostorný a živý, bez náznaku únavy. Rychlý pohyb často směřuje k tzv. „jednokolejnému“ pohybu = hrudní a pánevní končetiny se téměř sbíhají, směřují do střední linie či osy, kde je centrum zatížení. Zád' by měla zůstat pevná a rovná, souběžná s linií pohybu bez vybočování. Belgičan má sklon pohybovat se v kruzích než v rovném směru. Pohyb belgického ovčáka by měl být skutečně výborný, měla by to být jedna z největších předností tohoto plemene. V každém případě by měl být pohyb dokonale vyvážený, výkonný a vytrvalý. Nic, při pohybu belgičana, by nemělo svědčit o přílišné námaze nebo nedostatku rovnováhy. Hrudní i pánevní končetiny by se měly v lehkém klusu přirozeně pohybovat bez náznaků kolébání nebo prohýbání hřbetu. Belgický ovčák by měl být schopen se velice rychle otáčet jak v pomalém, tak v rychlém pohybu; měl by prokazovat skvělou koordinaci pohybu, obratnost, hbitost. Fyzická kondice velice úzce souvisí s jeho psychikou, pes dobré stavby těla, pevné konstrukce a správného úhlení se dokáže skvěle pohybovat, tudíž rychle a přirozeně reaguje na jakékoli situace či změny. Krok, klus i cval belgičana má být vydatný, prostorný a neúnavný. Vytrvalý mimochod či jiné odchylky jsou nedostatkem.

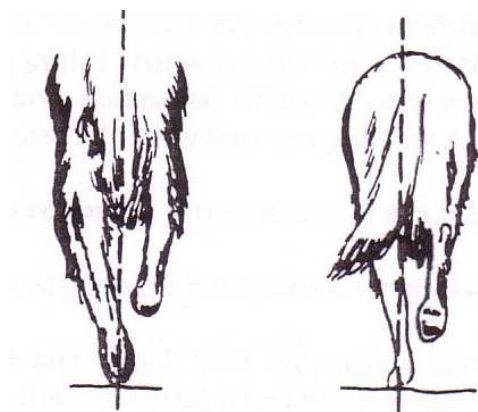

- 47 - pánevní končetiny za pohybu – správně, nohy zůstávají při pohybu stejně daleko od sebe, rovnoběžně, nevybočují ani se nepřekrývají
48 – pánevní končetiny za pohybu – chybně, pes úplně vlevo v pohybu nohy kříží; pes uprostřed má tzv. „kravský“ chod (důsledek příliš blízko položených patních kostí); pes vpravo jde tzv. „sudovitým“ krokem

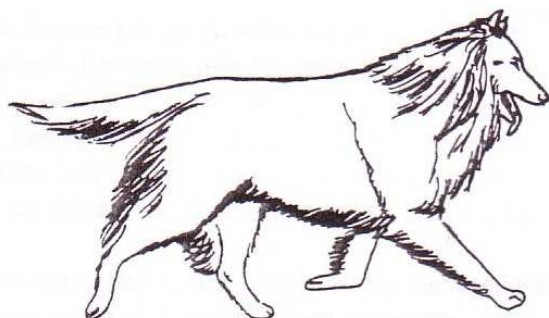

49 – hrudní končetiny za pohybu – správně, dobrá pozice i akce nohou i tlapek při pohledu na psa pohybujícího se směrem k nám

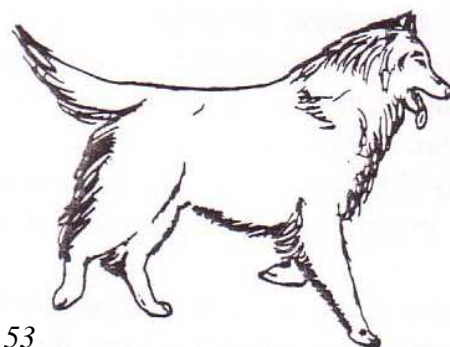
50 – hrudní končetiny za pohybu – chybně, pes vlevo v důsledku příliš úzkého hrudníku křížuje nohy; pes uprostřed díky širokému hrudníku a široce postaveným loktům klade tlapy špatně před sebe; pes vpravo vytáčí tlapy do stran kvůli „sudovitému“ postoji

51 – správný pohyb – noha opírající se o zem je přímo pod centrální osou zatížení

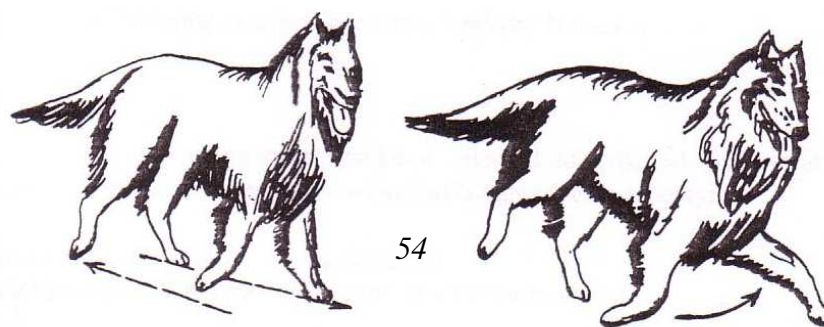
52

53

52 – pohyb – správný dojem belgického ovčáka, dobře zaúhlené končetin, skvěle vyvážený, vydatný chod, perfektní hřbetní linie, výborně nasazený krk a nesená hlava

53 – pohyb – chybně, málo vydatný, nedostatečně prostorný chod a krátký krok je důsledkem nesprávně zaúhlených končetin belgického ovčáka

54 – mechanika pohybu – chybně, pes na obrázku vlevo jde tzv. mimochodem, pes vpravo má příliš široký a dlouhý posun hrudních končetin a pánevní končetiny zvedá příliš do výšky; obojí typ kroku je nedostatkem

SRST

Srst je standardem zcela jasně daná a popsaná. Můžeme si zopakovat:

Groenendael a tervueren: srst musí být dlouhá, rovná, hladká a bohatá. Nemá být příliš měkká nebo naopak drátovitá; měla by být středně hrubá (ne hedvábná ani tvrdá). Podsada musí být dostatečně hustá. Srst je nejkratší na hlavě, vnějším okraji uší a spodní části končetin. Vztyčené uši jsou chráněny „střapečky“ srsti, které jsou zvednuté od základny ucha. Zvlášť dlouhá a bohatá srst tvoří límec a náprsenku; husté praporce jsou na zadní části hrudních končetin od lokte k zápěstí. Dlouhá a opravdu bohatá srst je na hýždích psa a tvoří tzv. „kalhoty“, zrovna tak ocas je bohatě osrstěn. Samozřejmě platí, že pes bude mít srst delší a bohatší než fena, takže především proto bude působit impozantnějším dojmem. Správná délka a kvalita srsti je pro belgického ovčáka velice důležitá, protože jakékoli odlišnosti jsou na první pohled zřejmé. Psi s krátkou, drátovitou, měkkou, kudrnatou, vlnitou či otevřenou srstí jsou snadno k poznání. Úplně opačný je problém, jak poznat, kdy má jedinec srst příliš dlouhou, která by mu mohla překážet při jeho poslání ovčáckého psa.

Malinois: srst po celém těle je rovnoměrně krátká (včetně hlavy a končetin), musí být bohatá, hustá a správné textury.

Laekenois: srst hustá, bohatá, hrubá, drsná, tvrdá, kudrnatá, nepřiléhající, po celém rěle asi 6cm dlouhá, na ocase není prapor.

U všech čtyř variant musí být podsada dostatečně hustá, úměrná klimatickým podmínkám. Belgický ovčák se dobře přizpůsobuje jakýmkoli extrémům podnebí či teploty.

KŮŽE

Kůže je pružná, elastická, pevně obepínající tělo, nikde netvoří záhyby či laloky.

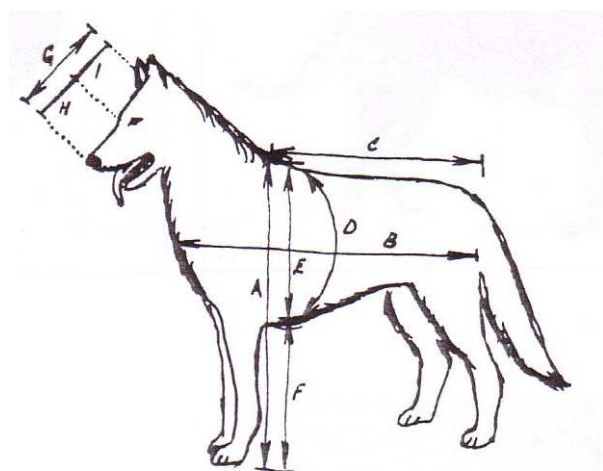

NEDOSTATKY

Veškeré nedostatky jsou uvedeny v přesném znění standardu. Jakákoli odchylka od výše uvedeného standardu je nedostatkem! Určování stupně závažnosti těchto chyb by mělo být ovlivněno či dáno dvěma aspekty:

1. Do jaké míry se vada či nedostatek odchyluje od standardu
2. Do jaké míry tato odchylka ovlivňuje pracovní schopnost a výkon psa

PRŮMĚRNÉ MÍRY BELGICKÉHO OVČÁKA

A – kohoutková výška	62cm
B – délka těla od špičky plece po sedací hrbol	62cm
C – délka hřbetu od kohoutku k hřebeni pánve	41cm
D – objem hrudníku za loktem	75cm
E – hloubka hrudníku	31cm
F – odstup hrudníku od země	31cm
G – délka hlavy	25cm
H – délka čenichové partie	12,5 – 13cm
I – délka čelní partie	12,5 – 13cm

Použitá literatura: Mary Courter, Marcy Spalding - *The Belgian Sheepdog Handbook Vol. II*